ROIUL

— “Swarm [Series: «Shaper/Mechanist»]”, 1982 —

Nominated for the Nebula Award for Best Novelette 1982
Nominated for the Hugo Award for Best Novelette 1983
Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 6) 1983

de Bruce Sterling

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

– O să-mi lipsească conversaţia dumneavoastră pe restul voiajului, rosti extraterestrul.

Doctor-căpitanul Simon Afriel îşi încrucişă degetele acoperite de inele peste vesta brodată cu aur.

– Şi eu regret, stegare, răspunse el în graiul şuierat al extraterestrului. Discuţiile noastre mi-au fost extrem de utile. Aş fi fost gata să plătesc pentru obţinerea atîtor informaţii, însă dumneavoastră mi le-aţi oferit gratuit.

– Au fost doar informaţii, replică extraterestrul. Îşi acoperi ochii sferici şi strălucitori cu membranele groase ce clipeau repede. Noi, Acţionarii, facem afaceri cu energie şi metale preţioase. Aprecierea şi culegerea de informaţii, şi numai atît, este specifică unei rase imature.

Extraterestrul ridică cuta lungă şi striată dinapoia urechilor sale de mărimea unor găurele minuscule.

– Sînt convins că ai dreptate, încuviinţă Afriel, disprețuindu-l. Totuşi, pentru alte rase, noi oamenii sîntem aidoma unor copii; de aceea, o anumită imaturitate ni se pare ceva obişnuit.

Îşi scoase ochelarii de soare şi îşi frecă rădăcina nasului. Cabina navei era scăldată într-o lumină albastră, uscată, puternic ultravioletă. Era lumina preferată de Acţionari şi aceştia nu aveau să o schimbe pentru un pasager care era om.

– Nu v-aţi descurcat rău, aprecie cu mărinimie extraterestrul. Sînteţi tipul de rasă cu care ne place să facem afaceri: tînără, energică, adaptabilă, gata pentru o mare varietate de bunuri şi experienţe. Ar fi trebuit să vă contactăm cu mult mai devreme, însă tehnologia voastră era încă prea subdezvoltată ca să ne permită vreun profit.

– Lucrurile s-au schimbat acum, rosti Afriel. O să vă îmbogăţim.

– Într-adevăr, făcu Acţionarul. Cuta dinapoia capului său solzos oscila rapid, semnalizînd amuzamentul: peste două sute de ani, veţi fi îndeajuns de bogaţi ca să cumpăraţi de la noi secretul zborului nostru interstelar. Sau poate că facţiunea voastră de Mecanişti va descoperi secretul prin cercetare.

Afriel se tulburase. Ca membru al facţiunii Replăsmuitorilor, nu apreciase referirea la Mecanişti rivali.

– Nu investiţi prea mult în simpla expertiză tehnică, spuse el. Consideraţi aptitudinile lingvistice pe care le avem noi, Plăsmuitorii. Facţiunea noastră devine astfel un parter comercial superior. Pentru un Mecanist toţi Acţionarii arată la fel.

Extraterestrul ezită. Afriel zîmbi. Prin ultima lui afirmaţie, se adresase direct ambiţiei personale a extraterestrului şi reuşise. Acolo greşeau, cu regularitate, Mecanişti. Încercau să-i trateze în acelaşi mod pe toţi Acţionarii, folosind de fiecare dată aceleaşi rutine programate. Le lipsea imaginaţia.

Trebuia să se facă ceva şi în legătură cu Mecanişti, se gîndi Afriel. Ceva mai permanent decît micile, dar mortalele confruntări dintre nave izolate, prin centurile de asteroizi şi inelele îngheţate ale lui Saturn. Ambele facţiuni manevrau constant, căutînd lovitura decisivă, mituind fiecare pe cei mai talentaţi reprezentanţi ai celeilalte facţiuni, folosind ambuscadele, asasinatul şi spionajul industrial.

Doctor - căpitanul Simon Afriel era un expert în astfel de acţiuni. Din aceste considerente, facţiunea Replăsmuitorilor plătise milioanele de kilowaţi necesare cumpărării locului în călătorie. Afriel avea doctorate în biochimie şi

lingvistică extraterestră, precum şi o licenţă în ingineria armelor magnetice. Avea treizeci şi opt de ani şi fusese Replăsmuit în concordanţă cu stadiul artei în momentul conceperii sale. Balanţa hormonală îi fusese uşor modificată pentru a compensa perioadele lungi petrecute în imponderabilitate. Nu avea apendice. Structura inimii îi fusese reproiectată pentru o eficienţă mai mare, iar intestinul gros fusese transformat pentru a produce vitaminele create în mod normal de bacteriile intestinale. Ingineria genetică şi antrenamentul riguros din copilărie îi conferiseră un coeficient de inteligenţă de o sută optzeci. Nu era cel mai inteligent dintre agenţii Consiliului Inelului, însă era unul dintre cei mai stabili mental şi oferea cea mai mare încredere.

– Pare ruşinos, spuse extraterestrul, ca un om cu capacitatea dumneavoastră să putrezească vreme de doi ani în acest avanpost mizerabil şi lipsit de orice profit.

– Anii nu vor fi irosiţi, răspunse Afriel.

– Dar de ce aţi ales să studiaţi Roiul? Ei nu vă pot învăţa nimic, deoarece nu pot vorbi. Neavînd unelte sau tehnologie, nu doresc nici să facă comerţ. Sînt singura rasă din spaţiu care, esenţial, este lipsită de inteligenţă.

– Numai pentru aceasta ar merita să fie studiaţi.

– Şi atunci căutaţi să-i imitaţi? O să vă transformaţi în nişte monştri. Stegarul ezită. Poate că o să reuşiţi. Cu toate acestea, n-ar fi bine pentru afaceri.

Din difuzoarele navei se auzi un crîmpei fluierat de muzică străină, apoi un fragment ţiuit din graiul Acţionarilor. În marea lui parte, era prea acut pentru ca urechile lui Afriel să-l perceapă.

Extraterestrul se ridică, fusta lui bătută cu pietre preţioase atingîndu-i vîrfurile picioarelor sale cu gheare, asemănătoare cu acelea ale păsărilor.

– A sosit simbiotul Roiului, rosti el.

– Mulţumesc, spuse Afriel.

Cînd stegarul deschise uşa cabinei, Afriel putu simţi mirosul reprezentantului Roiului, duhoarea caldă, acidă, a creaturii se răspîndise rapid prin aerul recirculat al navei.

Afriel îşi controlă rapid înfăţişarea într-o oglindă de buzunar. Îşi puse puţină pudră pe faţă şi îşi îndreptă pălăria rotundă de catifea, aşezată pe părul său blond-roşcat, lung pînă la umeri. Lobii urechilor îi străluceau cu rubine-de-impact roşii, de grosimea unui vîrf de deget, extrase din centura asteroizilor. Haina, lungă pînă la genunchi, şi vesta erau confecţionate din brocart auriu, cămaşa de dedesubt era de o fineţe uimitoare, ţesută din fire de aur roşu. Se îmbrăcase pentru a-i impresiona pe Acţonari, care aşteptau şi apreciau o imagine prosperă de la clienţii lor. Cum îl putea însă impresiona pe noul extraterestru? Prin miros, poate. Îşi reîmprospătă parfumul.

Dincolo de cea de-a două ecluză de aer a navei, simbiotul Roiului ciripea rapid la comandanta navei. Comandanta era o Acţionară bătrînă şi adormită, de două ori mai mătăhăloasă decît echipajul ei. Capul ei masiv era prins într-o cască împodobită. Din interiorul căştii, ochii ei înnoraţi sclipeau ca nişte camere de luat vederi.

Simbiotul se ridică pe cele şase picioare posterioare şi îşi agită frenetic cele patru membre anterioare, prevăzute cu gheare. Gravitaţia artificială a navei, de unu virgulă trei ori mai mare decît cea a Pămîntului, părea că îl defavori-

zează. Ochii lui rudimentari, atîrnînd pe pedunculi, erau închişi strîns înaintea luminii. Afriel se gîndi că era pesemne învăţat cu întunericul,

Comandanta răspunse creaturii în graiul ei. Afriel se strîmbă, deoarece sperase ca fiinţa să vorbească Acţionara. Acum, trebuia să înveţe alt limbaj, un limbaj destinat creaturilor fără limbă.

După un dialog scurt, comandanta se întoarse spre Afriel.

– Simbiotul nu este mulţumit de sosirea dumitale, îi spuse ea în Acţionară. Se pare că, în trecutul recent, aici au avut loc nişte tulburări în care au fost implicaţi şi oamenii. Totuşi, am obţinut să fiţi admis în Stup. Episodul a fost înregistrat. Plata pentru serviciile mele diplomatice se va aranja cu facţiunea dumneavoastră la reîntoarcerea mea în sistemul dumneavoastră stelar de origine.

– Mulţumesc Autorităţii Voastre, spuse Afriel. Vă rog să-i transmiteţi, simbiotului cele mai alese gînduri ale mele, precum şi puritatea şi umilinţa intenţiilor mele...

Se întrerupse brusc, deoarece simbiotul ţîşnise către el, muşcîndu-l sălbatic de pulpa piciorului stîng. Afriel se scutură, eliberîndu-se, şi sări înapoi în gravitaţia artificială spoită, adoptînd o poziţie defensivă. Simbiotul îi smulse o fîşie prelungă din cracul pantalonului; acum se ghemuise liniştit şi o mînca.

– Transmite mirosul şi compoziţia dumneavoastră la tovarăşii săi de stup, rosti comandanta. Este un lucru necesar. Altfel, aţi fi clasificat drept invadator, şi oastea de războinici ai Roiului vă va ucide pe loc.

Afriel se destinse şi apăsă cu palma rana, încercînd să oprească sîngele. Spera că nici unul dintre Acţionari nu remarcase gestul său reflex. Nu s-ar fi potrivit prea bine cu biografia lui de cercetător paşnic.

– O să deschidem imediat ecluza, urmă comandanta flegmatică, lăsîndu-se pe spate, pe coada ei groasă de reptilă.

Simbiotul continua să mestece petecul de ţesătură. Afriel studie capul segmentat şi lipsit de gît al creaturii. Avea gură şi nări; pe pedunculi atîrnau ochii bulbucaţi şi atrofici; se mai vedeau nişte plăci articulate care puteau fi receptoare radio, şi două şiruri paralele de antene îngrămădite, agitîndu-se, răsărind dintre trei plăci chitinoase. Funcţia lor îi era necunoscută.

Uşa ecluzei se deschise. În cabină pătrunse un val de miros dens şi fumuriu. Păru că-i deranjează pe cei şase Acţionari, care ieşiră rapid.

– Conform înţelegerii, ne vom întoarce după şase sute douăsprezece zile din zilele dumneavoastră, rosti comandanta.

– Mulţumesc Autorităţii Voastre, spuse Afriel.

– Baftă, adăugă comandanta în engleză şi Afriel îi zîmbi.

Simbiotul cu o unduire sinuoasă a corpului său segmentat, se tîrî în ecluză. Afriel îl urmă. Uşa ecluzei se închise înapoia lor. Creatura nu îi spuse nimic, ci continuă să mestece zgomotos. O a doua uşă se deschise şi simbiotul sări prin ea, într-un tunel din piatră, larg şi rotund. Dispăru imediat în întuneric.

Afriel scoase ochelarii de soare şi îi puse într-un buzunar al hainei, scoţînd o pereche de lentile infraroşii. Le fixă pe ochi şi păşi în afara ecluzei. Gravitaţia artificială dispăru, fiind înlocuită de atracţia aproape impercetibilă de pe asteroidul Roiului. Afriel zîmbi, simţindu-se pentru prima dată confortabil, după săptămîni de zile. Cea mai mare parte a vieţii lui ca adult fusese

petrecută în imponderabilitate, în coloniile Plăsmuitorilor, din inelele lui Saturn.

Într-o cavitate întunecată din peretele tunelului se afla ghemuit un animal de mărimea unui elefant, îmblănit şi cu capul lenticular. În infraroşu se distingea limpede datorită căldurii proprii. Afriel îl putea auzi răsuflînd. Aşteptă răbdător, pînă ce Afriel se lansă pe lîngă el, în adîncul tunelului. Apoi îşi reluă locul în capătul tunelului, pompîndu-se cu aer pînă cînd capul său umflat astupă perfect ieşirea tunelului. Nenumăratele lui picioare erau ferm înfipte în lăcaşuri din pereţi.

Nava Acţionarilor plecase. Afriel rămăsese în interiorul unuia dintre milioanele de planetoizi ce înconjurau steau uriaşă Betelgeuse într-un inel cu o masă de aproape cinci ori mai mare decît cea a lui Jupiter. Ca sursă de bogăţii potenţiale, copleşea întregul sistem solar şi aparţinea, mai mult sau mai puţin, Roiului. Cel puţin nici o altă rasă nu-l revendicase, pe cît ţineau minte Acţionarii.

Afriel privi în lungul coridorului. Părea pustiu şi, fără alte tipuri care să radieze căldura în infraroşu, nu putea vedea prea departe. Împingîndu-se în perete, pluti ezitînd prin coridor.

– Doctor Afriel! auzi o voce omenească.

– Doctor Mirnyl strigă el. Aici!

Zări mai întîi o pereche de simbioţi tineri grăbindu-se către el, abia atingînd pereţii cu vîrfurile labelor lor prevăzute cu gheare. Înapoia lor venea o femeie, purtînd ochelari asemănători cu ai lui. Era tînără şi atrăgătoare, în modul cochet şi anonim al replăsmuiţilor genetic.

Ea ciripi ceva pe limba simbioţilor şi aceştia se opriră, aşteptînd. Femela se apropie şi Afriel o prinse de braţ, oprind cu un gest expert momentul mecanic.

– N-ai adus nici un bagaj? întrebă ea agitată.

– Ţi-am primit avertismentul înainte de a fi trimis, răspunse Afriel. Am doar hainele pe care le port şi cîteva obiecte prin buzunare.

Ea îl studie cu un ochi critic.

– Aşa ceva se poartă în ziua de azi prin Inel? Obiceiurile s-au schimbat mai mult decît mă aşteptam.

Afriel îşi privi haina brodată şi izbucni în rîs.

– E o chestie politică,spuse. Acţionarii sînt întotdeauna mai binevoitori să vorbească cu un om care pare pregătit să facă afaceri pe picior mare. În ziua de astăzi aşa se îmbracă toţi reprezentanţii Plăsmuitorilor. Am luat-o înaintea Mecanişti1or, ei poartă tot salopete.

Ezită, nedorind să o jignească. Inteligenţa Galinei Mimy era cotată aproape de două sute. Bărbaţii şi femeile cu asemenea inteligenţă erau uneori capricioşi şi nestatornici, gata să se retragă în lumi personale imaginare sau să se afunde în păienjenişuri stranii şi impenetrabile de urzeli şi raţionamente. Superinteligenţa era strategia pe care o aleseseră Plăsmuitorii în lupta pentru supremaţia culturală, şi erau obligaţi să adere la ea, în ciuda dezavantajelor ei ocazionale. Încercaseră să-i încrucişeze pe superinteligenţi, cei cu coeficienţi peste două sute - doar atît de mulţi fugiseră din coloniile Plăsmuitorilor, încît fracţiunea oprise producerea lor.

– Eşti mirat de hainele mele, rosti Mirny.

– Întradevăr, mă atrag ca noutate, zimbi Afriel.

– Au fost țesute din fibrele coconului unei pupe, îi explică ea. Garderobă mea inițială a fost mîncată de un simbiot gunsier în timpul tulburărilor de anul trecut. De obicei, nu port nimic, dar n-am venit să te jignesc cu o etalare prea directă de intimitate.

Afriel ridică din umeri.

– În mediul meu natural, şi eu stau deobicei gol. Dacă temperatura e constantă, atunci hainele sînt inutile, cu excepția buzunarelor. Am cîtava scule asupra mea, însă majoritatea sînt de mică importanță. Sîntem Replăsmuiți, sculele noastre sînt aici, îşi ciocăni el fruntea. Dacă îmi poți arăta un loc sigur unde să-mi pun hainele...

Femeia scutură din cap. Datorită ochelarilor, ochii nu i se puteau zări şi era greu să-i citeşti expresia feței.

– Ai făcut prima greşeală, doctore. Aici nu există locuri de uz personal. A fost aceeaşi greşeală ca şi cea făcută de agenții Mecanişti, aceeaşi care era cît pe aici să-mi aducă şi mie moartea. Aici nu există conceptul de proprietate. Acesta este Stupul. Dacă iei vreo parte din el pentru tine ca să depozitezi echipamentul, să dormi acolo, orice - atunci devii un impostor, un duşman. Cei doi Mecanişti - un bărbat şi o femeie - au încercat să închidă o cameră nefolosită pentru laboratorul lor de computere. Războinicii le-au spart uşa şi i-au mîncat. Gunoierii le-au mîncat tot echipamentul, sticlă, metal şi tot.

Afirel zîmbi rece.

– Trebuie să-i fi costat o avere să transporte atîta material pînă aici.

– Sînt mai bogați decît noi, înălță Mirny din umeri. Au maşini şi exploatări miniere. Cred că voiau să mă ucidă. Pe furiş, aşa încît războinicii să nu fie tulburați de un spectacol violent. Aveau un calculator care învăța graiul cozilor ascuțite mai repede decît o puteam face eu.

– Totuşi, ai supraviețuit, sublinie Afriel. Iar benzile şi rapoartele tale - în special primele, cînd aveai încă majoritatea echipamentului - au fost extraordinar de intresante. Consiliul e gata să te sprijine pînă la capăt. În timpul absenței tale, ai devenit destul de celebră în Inele.

– Mda, mă aşteptam, rosti ea.

Afriel era pus în încurcătură.

– Dacă am găsit vreo lipsă în ele, vorbi el grijuliu, a fost în domeniul meu, lingvistica extraterestră. Făcu un gest vag spre cei doi simbioți care o însoțeau: Presupun că ai progresat mult în comunicarea cu simbioții, deoarece mi se pare că numai ei vorbesc pentru Stup.

Ea îl privi cu o expresie imperceptibilă şi ridică din umeri.

– Aici există cel puțin cincisprezece tipuri diferite de simbioți. Ăştia care mă acompaniază se numesc cozi-ascuțite şi vorbesc numai pentru ei. Sînt nişte creaturi sălbatice, doctore, care au intrat în atenția Acționarilor doar pentru că încă mai pot vorbi. Cîndva, au fost o rasă spațială, însă au uitat călătoria prin cosmos. Au descoperit Stupul şi au fost absorbiți, au devenit paraziți. Îl bătu pe unul dintre ei cu palma pe cap: Pe aceştia doi i-am îmblînzit, deoarece am învățat să fur şi să cerşesc mîncare mai bine decît pot ei. Acuma stau cu mine şi mă apără de cei mari. Sînt geloşi, să ştii. Sînt cu Stupul de numai vreo zece mii de ani şi sînt nesiguri de statutul lor. Ei mai gîndesc şi uneori se miră. După zece mii de ani le-a mai rămas puțin din asta.

– Sălbatici, repetă Afriel. Asta pot s-o cred. Unul dintre ei m-a muşcat pe cînd eram pe navă. Cam lăsa de dorit ca ambasador.

– Da, l-am avertizat că vii. Nu i-a prea plăcut ideea, dar am putut să-l mituiesc cu hrană... Sper că nu te-a rănit prea serios.

– Mă îndoiesc. Numai dacă nu ți-ai adus propriile bacterii.

– Greu de crezut, răspunse Afriel ofensat. N-am nici o bacterie. Şi oricum, n-aş fi adus microorganisme într-o cultură extraterestră.

Mimy privi într-o parte.

– Am crezut că ai putea avea cîteva din cele special modificate genetic... Cred că putem merge acum. Coada-ascuțită o să-ți transmită mirosul prin atingere bucală, în camera auxiliară înaintea noasră. În cîteva ore va fi răspîndită prin tot Stupul. Odată ce ajunge la Regină, se va răspîndi foarte repede.

Împingîndu-se cu tălpile în carapacea dură a unuia dintre tinerii cozi-ascuțite, ea se lasă în josul coridorului. Afriel o urmă. Aerul era cald şi începuse să transpire sub îmbrăcămintea lui complicată, dar transpirația sa antiseptică era inodoră.

Ieşiră într-o sală vastă tăiată din roca vie. Era dreptunghiulară şi cu tavanul ascuțit, lungă de optzeci de metri şi cu diametrul de vreo douăzeci. Mişuna de membrii Stupului.

Erau sute. Majoritatea erau lucrători, cu opt picioare şi blană, de mărimea unor dogi danezi, ici-colo se zăreau membrii castei războinicilor, monştri îmblăniți, cît nişte cai, capetele lor înarmate cu colți avînd mărimea şi forma unor fotolii.

La cîțiva metri, doi lucrători transportau un membru al castei senzorilor, o creatură al cărei cap imens şi turtit era ataşat de un trup atrofiat, care în cea mai mare parte a lui era alcătuit din plămîni. Senzorul avea ochi, iar din chitina lui îmblănită ieşeau antene lungi şi bobinate care se agitau disperate. Lucrătorii se agățau de stînca goală a pereților sălii cu picioarele prevăzute cu ventuze şi cîrlige.

Un monstru cu membre lătărețe, cu un cap lipsit de păr şi de față, trecu pe lîngă ei prin aerul cald şi mirositor.

Partea din față a capului era un coşmar cu fălci ascuțite şi scrîşnitoare, precum şi ciocuri de acid, acoperite de platoşe.

– Un miner, spuse Mirny. Ne poate duce mai adînc în Stup... vino cu mine.

Se împinse către el, agățîndu-se de spatele îmblănit, segmentat. Afriel o urmă, împreună cu cele două cozi-ascuțite care se agățară de părțile laterale ale creaturii cu labele lor anterioare. Afriel se înfioră, simțind blana umedă, puturoasă, şi caldă parcă şi unsuroasă. Continuă să plutească prin aer, cele opt picioare lătărețe ale lui bătînd aerul ca nişte aripi.

– Trebuie să fie cîteva mii, spuse Afriel,

– În ultimul meu raport, i-am apreciat la o sută de mii, dar asta se întîmpla înainte ca să fie explorat complet Stupul. Chiar şi acum există zone întinse pe care nu le-am văzut. Trebuie să se apropie de un sfert de milion. Asteroidul ăsta este cam de mărimea celei mai mari baze a Mecaniştilor - Ceres. Mai are şi acum filoane bogate de material carbonos. N-a fost nici pe departe exploatat.

Afriel închise ochii. Dacă avea să-şi piardă ochelarii, trebuia să-şi pipăie drumul, orbeşte, printre miile acelea mişunînd, zbătîndu-se, tîrîndu-se.

– Deci, populația continuă să fie în expansiune?

– În mod sigur. De fapt, colonia va lansa în curînd o împerechere de roi. În camerele de lîngă Regină se află trei duzini de masculi şi femele. Odată ce vor fi lansaţi, se vor reproduce şi vor începe Stupuri noi. O să te duc acolo, să-i vezi. Ezită: Acum, intrăm într-una dintre grădinile de muşchi.

Unul din cozile-arcuite îşi schimbă încetişor poziţia. Strîngînd blana minerului cu membrele anterioare, începu să mestece manşeta de la pantalonii lui Afriel. Bărbatul îl izbi puternic, şi creatura dădu înapoi, retrăgîndu-şi pedunculii ochilor.

Cînd ridică iarăşi privirea, văzu că intraseră într-altă sală, mult mai largă decît prima. Pereţii din jur, deasupra şi dedesubt erau îngropaţi sub o cultură explozivă de muşchi. Tipurile cele mai comune erau încîlceli extinse, multiramificate şi de forma unor cupole, precum şi altele cu aspectul unor spaghete, care se legănau extrem de lin în briza slabă şi mirositoare. Unele cupole erau înconjurate de norişori vagi din spori expiraţi.

– Vezi grămezile alea încleiate de sub muşchi, de mărime mijlocie? întrebă Mirny.

– Da.

– Nu sînt sigură dacă este o plantă, sau doar un parazit biochimic complex. Chestiunea este că creşte în lumina soarelui, pe suprafaţa exterioară a asteroidului. O sursă de hrană ce creşte în vid! Închipuieşte-ţi cît ar valora asta în Inele.

– Ar fi inestimabil, încuviinţă Afriel.

– Este necomestibil în sine, continuă ea. Odată, am încercat să mănînc o bucăţică mică de tot. Aveai senzaţia că mesteci plastic.

– În rest, ai mîncat bine?

– Da. Biochimia noastră e destul de similară cu cea a Roiului. Muşchiul este perfect comestibil. Totuşi, regurgitaţiile sînt mult mai hrănitoare. Fermentaţia internă din stomacul posterior al lucrătorilor îi creşte valoarea nutritivă.

Afriel o fixă uluit.

– O să te obişnuieşti, urmă Mimy. Mai încolo, am să te învăţ cum să ceri hrană de la lucrători. E vorba de un simplu reflex de lovire - nu este controlat feromoni, ca cea mai mare parte a comportării lor. Femeia îşi îndepărtă o şuviţă lungă de păr murdar şi încîlcit din ochi. Sper, reluă ea, că moaştele de feromoni pe care vi le-am trimis au meritat costul transportului.

– Ah, da, făcu Afriel. Chimia lor a fost fascinantă. Am reuşit să sintetizăm majoritatea componentelor. Am făcut parte chiar din echipa respectivă de cercetători.

Ezită o clipă. Cît se putea încrede în ea? Nu fusese înştiinţată de experimentul plănuit de el şi de superiorii lui. Mirny ştia doar că el era un cercetător simplu şi paşnic, aidoma ei. Comunitatea ştiinţifică a Plăsmuitorilor era bănuitoare în legătură cu minoritatea implicată în spionaj şi cercetări militare.

Ca o investiţie de viitor, Plăsmuitorii trimiseseră cercetători la toate cele nouăsprezece rase extraterestre descrise de Acţionari. Lucrul acesta sărăcise economia Plăsmuitorilor de mulţi gigawaţi de energie preţioasă şi tone de metale rare şi izotopi. În cele mai multe cazuri, putuseră trimite doar doi, trei cercetători, în şapte cazuri, numai unul.

Galina Mirny fusese aleasă pentru Roi. Ea mersese liniştită, încrezîndu-se în inteligența şi bunele intenții, care să o păstreze în viață şi echilibrată mintal. Cei care o trimiseseră nu ştiuseră dacă descoperirile ei aveau, sau nu vreo importanță. Ştiuseră doar că era necesar să fie trimisă, chiar şi singură, chiar şi insuficient echipată, înainte ca altă fracțiune să-şi trimită oamenii ei şi, eventual, să descopere vreo tehnologie sau fapt de deosebită importanță. Iar dr Mirny descoperise într-adevăr o asemenea situație. Transformase misiunea într-o chestiune de securitate a Inelului. De aceea venise Afriel.

– Ați sintetizat componentele? întrebă ea. De ce?

Afriel zîmbi dezarmant.

– Poate doar ca să ne dovedim că o putem face.

Femeia clătină din cap.

– Fără jocuri, Doctor Afriel, te rog. Am venit aici, pe de o parte, ca să scap de asemenea chestii. Spune-mi adevărul.

Afriel o privi, regretînd că ochelarii nu-i permiteau să-i vadă ochii.

– Bine, încuviință el. Atunci, ar trebui să ştii că Consiliul Inelului mi-a ordonat să duc la îndeplinire un experiment care ar putea să ne pună în primejdie viețile.

Mirny rămase tăcută pentru un moment.

– Eşti de la Securitate?

– Am gradul de căpitan.

– Ştiam... ştiam din momentul sosirii celor doi Mecanişti. Erau atît de politicoşi, şi atît de bănuitori... cred că m-ar fi omorît pe loc, dacă nu ar fi sperat să mă mituiască, sau tortureze, pentru a-mi smulge vreun secret. M-au speriat extraordinar, căpitane Afriel... Şi tu mă sperii.

– Trăim într-o lume teribilă, doctore. Este o chestiune de securitate a facțiunii.

– Cu voi totul e o chestie de securitate a facțiunii. N-ar trebui să te duc mai departe, sau să-ți mai arăt ceva. Stupul acesta, creaturile acestea... ele nu sînt inteligente, căpitane. Nu pot gîndi şi nu pot învăța. Sînt inocente, o inocență primordială. Nu ştiu ce este binele şi răul. Ele nu ştiu nimic. Ultimul lucru de care au nevoie este să devină pioni într-o luptă pentru supremație cu o altă rasă, situată la ani-lumină depărtare.

Minerul cotise, ieşind din sălile cu muşchi şi lopăta încet în întunericul cald. Din direcția opusă plutea un grup de creaturi ca nişte mingi cenuşii, turtite. Una dintre ele se aşează pe mîneca lui Afriel, agățîndu-se cu tentacule fragile. Afriel îl mătură uşor, şi creatura se desprinse, lăsînd un şirag de picături de un roşu urît.

– Bineînțeles că, în principiu, sînt de acord cu tine, doctore, spuse Afriel încetişor. Gîndeşte-te însă la Mecanişti. Unele dintre facțiunile lor extreme sînt deja mai mult de jumătate maşină. Aştepți dovezi de umanitate din partea lor? Sînt reci, doctore... creaturi reci şi lipsite de suflet care pot face bucățele un bărbat, sau o femeie vie, fără să simtă nimic. Majoritatea celorlalte fracțiuni ne urăsc. Ele cred că ne-am autodefinit ca nişte supraoameni rasişti, pentru că nu ne încrucişăm, pentru că am ales libertatea de a ne manipula propriile gene. Preferi ca vreunul din cultele astea să facă ceea ce trebuie să facem noi, şi să folosească rezultatele împotriva noastră?

– Astea sînt vorbe.

Femeia întoarse privirea. De jur împrejurul lor, lucrătorii, încărcați cu mușchi, cu fălcile şi stomacurile ticsite, se împrăştiau prin stup, trecînd pe lîngă ei, sau dispărînd în tunelele laterale ce se ramificau în fiecare direcție, inclusiv pe cele două verticale. Afriel zări o creatură asemănătoare unui lucrător, dar înzestrat numai cu şase picioare, trecînd peste ei, în direcția opusă. Era un mim parazit. Cît timp, se întrebă el, trebuia să evolueze o creatură ca să arate în felul acela?

– Nu e de mirare că am avut atîția trădători în Inele, rosti ea cu amărăciune. Dacă omenirea este într-atît de proastă încît să se închidă într-un colț, aşa cum o descrii tu, atunci este mai bine să nu ai nimic de-a face cu ei. Mai bine să trăieşti singur. Mai bine să nu ajuți la răspîndirea nebuniei.

– Genul ăsta de discuții nu ne poate duce decît la moarte, replică Afriel. Sîntem îndatorați facțiunii care ne-a produs.

– Zi-mi sincer, căpitane. N-ai ştiut niciodată impulsul de-a lăsa totul - şi pe toți - îndatoririle şi constrîngerile, şi pur şi simplu să pleci undeva să judeci totul? Lumea ta, şi rolul rău în ea? Sîntem educați şi antrenați cu exigență încă din copilărie, şi ni se cer extrem de multe. Nu crezi că, cumva, asta ne-a făcut să pierdem din vedere țelurile noastre finale.

– Trăim în spațiu, rosti sec Afriel. Spațiul e un mediu nenatural şi este necesar un efort nenatural din partea unor oameni nenaturali ca să prospere acolo. Uneltele noastre sînt minții noastre, şi filozofia trebuie să vină pe locul doi. Bineînțeles, am simțit şi eu pornirile acelea pe care le-ai menționat. Nu sînt decît o altă amenințare de care trebuie să ne ferim. Eu cred într-o societate disciplinată. Tehnologia a descătuşat nişte forțe colosale care destramă societatea. Cîndva, una dintre facțiuni trebuie să iasă din această luptă şi să integreze lucrurile. Noi, care sîntem Replăsmuiți, avem înțelepciunea şi sentimentele de-a o face omeneşte. De aceea fac munca pe care o fac. Ezită: Nu mă aştept să apuc ziua triumfului nostru. Cred, mai degrabă, că am să mor în vreun conflict local, sau asasinat. Îmi ajunge că pot prevedea ziua aceea.

– Dar aroganța ei, căpitane! se răsti ea brusc. Aroganța micii tale vieți şi a micului ei sacrificiu! Consideră Roiul, dacă vrei într-adevăr să ai omenia şi ordinea ta perfectă. Aici este! Unde este întotdeauna cald şi întuneric, miroase bine, hrana este uşor de găsit şi totul este nesfîrşit şi perfect reciclat. Singurele resurse care se pierd sînt trupurile masculilor care împerechează, şi puțin aer prin ecluzele folosite de lucrători atunci cînd ies să recolteze. Un Stup ca acesta poate dura, neschimbat, timp de sute de mii de ani. Sute... de mii... de ani. Cine, sau ce, îşi va aminti de noi şi de facțiunea noastră stupidă, măcar peste o mie de ani?

Afriel clătină din cap.

– Aceasta nu este o comparație validă. Pentru noi nu există termene atît de lungi. Peste o mie de ani, vom fi cu toții maşini, sau zei.

Se pipăi pe creştetul capului; pălăriuța de catifea dispăruse. Nu încăpea îndoială că cineva i-o mesteca în clipa aceea.

Minerul îi purta şi mai adînc în labirintul imponderabil, în formă de fagure, al asteroidului. Văzură camerele pupelor, unde larvele albicioase tresăltau în învelişurile de mătase: principalele plantații de mușchi; cimitirele, unde lucrătorii înaripați fîlfîiau neobosiți aerul gros şi teribil de fierbinte provenit din descompuneri. Mușchi corozivi negri transformau trupurile moarte într-o

pulbere neagră, grosolană, transportată de către lucrătorii ei înşişi pe trei sferturi morți.

Ceva mai tîrziu, îşi părăsiră minerul şi plutiră singuri. Femeia se mişca cu uşurința unei practici îndelungate; Afriel o urma, ciocnindu-se, uneori chiar puternic, cu lucrători care țipau. Erau cîteva mii agățați de tavan, pereți şi podea, îngrămădindu-se şi agitîndu-se peste tot.

După aceea, vizitară sala prinților şi prințeselor înaripate, o hrubă rotundă şi plină de ecouri, unde creaturi lungi de patruzeci de metri atîrnau cu picioarele încrucişate, undeva în aer. Trupurile le erau segmentate şi metalice, cu duze organice pe torace, acolo unde ar fi putut să se găsească aripi. Îndoite pe spinările lor netede se găseau antene de radar, pe brațe lungi şi mobile. Păreau mai degrabă nişte sonde interplanetare în construcție decît nişte organisme biologice. Lucrătorii le hrăneau neîncetat. Abdomenele lor umflate şi spiralate erau pline de oxigen comprimat.

Mirny cerşi o bucată mare de muşchi de la un lucrător, atingîndu-i expertă antenele şi provocînd o acțiune reflexă. Cea mai mare parte o dădu cozilor-arcuite care îl devorară cu lăcomie şi priviră nesățioase, aşteptînd alte porții.

Afriel îşi încrucişă picioarele într-o poziție lotus şi începu să mestece cu îndîrjire muşchiul ațos. Era cam tare, însă avea un gust bun, de carne afumată - o delicatesă pămînteană pe care o gustase numai o dată. Mirosul fumului însemna dezastru în colonia unui Plăsmuitor.

Mirny păstra o tăcere împietrită.

– Horna nu e o problemă, remarcă Afriel vesel. Unde dormim?

– Oriunde, înălță ea din umeri, ici şi colo există nişe şi tuneluri refolosite. Bănuiesc că eşti dornic să vezi şi camera Reginei.

– Bineînțeles.

– Trebuie să mai fac rost de nişte muşchi. Acolo fac de strajă războinici şi trebuie mituiți cu hrană.

Femeia adună un braț de muşchi de la un alt lucrător din şuvoiul interminabil, şi ieşiră într-un tunel. Afriel, deja complet pierdut, era şi mai zăpăcit de labirintul de peşteri şi tunele. În cele din urmă intrară într-o grotă gigantică şi neluminată, strălucind însă cu infraroşul căldurii degajate de trupul Reginei. Acolo se găsea uzina centrală a coloniei. Faptul că era alcătuită din carne caldă şi moale nu ascundea natura ei, în esență industrială. Prin fălcile lunecoase şi oarbe intrau tone de muşchi terciuit şi predigerat. Inelele rotunde de carne moale le digerau şi prelucrau, agitîndu-se, sugînd şi ondulîndu-se cu zgomote şi gîlgîituri puternice, asemănătoare unei maşini. Pe la celălalt capăt se scurgea un şir neîntrerupt de ouă, fiecare învelit într-un strat gros de pastă hormonală pentru lubrifiere. Lucrătorii lingeau cu aviditate ouăiele, curățindu-le, şi le duceau la creşe. Fiecare ou era de mărimea trunchiului unui bărbat.

Procesul continua într-una. Aici, în centrul neiluminat al asteroidului, nu exista zi sau noapte. În genele creaturilor acelea nu mai exista nici o urmă a ritmului diurn. Producția era tot atît de constantă şi regulată ca şi cea unei exploatări miniere automate.

– De asta sunt aici, murmură Afriel uluit. Ia priveşte, doctore. Mecaniştii au mine conduse de calculatoare care sînt cu generații înaintea noastră. Însă aici - în măruntaiele acestei lumi mărunte şi fără nume, există o tehnologie condusă genetic, care se autoalimentează, autoîntreține şi autoconduce, efi-

cient, veşnic şi fără să gîndească. Este scula organică perfectă. Facțiunea care poate folosi aceşti muncitori neobosiți ar putea deveni un titan industrial. Iar cunoştințele noastre în biochimie nu sînt încă egalate. Noi, Plăsmuitorii, sîntem cei care o vom face.

– Şi cum vreți să faceți asta? întrebă Mirny sceptică. Trebuie să transportați o regină fecundată pînă în sistemul solar. Nu prea ne-am putea permite aşa ceva, chiar dacă Acționarii ne-ar permite, ceea ce n-ar face.

– Nu-mi trebuie o colonie întreagă, răspunse Afriel răbdător. Am nevoie doar de informația genetică cuprinsă într-un ou. Laboratoarele noastre din Inele le-ar putea clona de nenumărate ori.

– Însă lucrătorii sînt inutili fără restul coloniei, care să le dea ordine. Au nevoie de feromoni ca să declanşeze particularitățile lor de comportament.

– Exact, zise Afriel. Întîmplător, am feromonii aceia în formă concentrată. Acum trebuie să-i testez. Trebuie să dovedesc că îi pot utiliza ca să folosesc lucrătorii pentru a face ceea ce doresc eu. Odată ce dovedesc că este posibil, sînt autorizat să scot prin contrabandă informațiile genetice necesare şi să le aduc în Inele. Acționarii nu vor fi de acord. Bineînțeles, sînt nişte implicații de ordin moral, iar ei nu sînt prea avansați din punct de vedere genetic. Le putem însă recîştiga acordul cu profiturile obținute. Şi mai bine, putem învinge Mecaniştii cu propriile lor arme.

– Ai adus feromonii aici? întrebă Mirny. Acționarii n-au suspectat nimic atunci cînd le-am văzut?

– Acum a fost rîndul tău să greşeşti, rosti Afriel calm. Presupui că sînt infailibili. Greşeşti. O rasă lipsită de curiozitate nu va explora niciodată fiecare posibilitate, aşa cum facem noi, Plăsmuitorii.

Îşi ridică manşeta pantalonului şi întinse piciorul drept.

– Priveşte vena aceasta variceală de pe piciorul meu. Problemele de circulație de felul acesta sînt obişnuite printre cei care trăiesc mult timp în imponderabilitate. De fapt, vena a fost blocată artificial şi pereții ei au fost tratați biochimic pentru a reduce osmoza. În venă se găsesc zece colonii separate de bacterii transformate genetic, fiecare specială pentru producerea unui alt feromon al Roiului.

Acționarii m-au cercetat amănunțit, continuă el zîmbind, inclusiv cu raze X. Au insistat, bineînțeles, să ştie tot despre ce se transportă pe navele lor. Vena apare însă normală la radiografie, iar în interiorul ei bacteriile se găsesc dispuse în compartimente. Nu pot fi detectate. Am asupra mea o trusă medicală miniaturală. Include şi o seringă. O putem folosi pentru extragerea feromonilor şi testarea lor. După ce terminăm teste - şi sînt sigur că vor fi încununate de succes, de fapt mi-am riscat cariera pe ipoteza asta - putem, goli vena şi compartimentele ei. În contact cu aerul, bacteriile or să moară. Putem umple apoi vena cu substanțele dintr-un embrion în dezvoltare. Celulele s-ar putea să supraviețuiască drumului de întoarcere dar, chiar dacă mor, nu vor putrezi. Nu vor intra niciodată în contact cu bacteriile care le pot descompune. Întorşi în Inele putem învăța cum să declanşăm sau să oprim diferitele gene, în scopul producerii diferitelor caste, aşa cum se petrece şi în mod natural. O să avem milioane de lucrători, armate de luptători, dacă este nevoie, poate chiar rachete organice, dezvoltate din zburătoare modificate. Dacă avem succes, cine crezi că mă va uita, eh? Eu şi micuța mea viață cu micul ei sacrificiu.

Femeia îl privi; chiar şi ochelarii bulbucați nu puteau ascunde noul ei respect, amestecat cu teamă.

– Deci, eşti într-adevăr hotărît să o faci.

– Mi-am sacrificat timpul şi energia. Aştept rezultate, doctore.

– Dar e răpire, pur şi simplu. Vrei să ridici o rasă de sclavi.

Afriel ridică din umeri disprețuitor.

– Te joci cu vorbele, doctore. Nu o să pricinuiesc nici un rău coloniei. S-ar putea să-i fur munca cîtorva lucrători de-ai ei, în vreme ce îmi ascultă comenzile chimice, dar o să fie o minoritate nebăgată în seamă. Recunosc, o să distrug un ou, dar nu mi se pare o faptă mai criminală decît un avort omenesc. Putem numi „răpire“ furtul unei bucăți de material genetic? Nu cred. Cît despre ideea scandaloasă a unei rase de sclavi... nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Creaturile aceste sînt roboți genetici. Nu vor fi sclavi, aşa cum nu sînt nici buldozerele, sau burghiele-laser. În cel mai rău caz, vor fi animale domestice.

Mirny căzu pe gînduri.

– E adevărat. Nu vor fi nişte lucrători obişnuiți, invidiind păsările cerului pentru libertatea lor. Sînt, într-adevăr, lipsiți de creier.

– Exact, doctore.

– Pur şi simplu muncesc. Pentru ei nu contează dacă o fac pentru Roi, sau pentru noi.

– Văd că ai priceput frumusețea ideii.

– Iar dacă reuşeşte... dacă reuşeşte, facțiunea noastră va profita extraordinar.

Afriel zîmbi încîntat, fără să-şi dea seama de sarcasmul înghețat de pe chipul lui.

– Iar profitul personal, doctore... expertiza valoroasă a primilor care folosesc tehnica... Ai văzut vreodată o ninsoare de azot pe Titan? Mă gîndesc la o locuință acolo... mare, mult mai mare decît orice altceva posibil pînă acum... Un oraş întreg, Galina, un loc unde omul poate uita de regulile şi disciplina care îl înnebunesc.

– Acum, tu eşti cel care vorbeşti de trădare, căpitane-doctor.

Afriel rămase tăcut, apoi zîmbi cu un efort.

– Mi-ai distrus visul, spuse el. Nu făceam altceva decît să descriu retragerea binemeritată a unui om bogat, nu o sihăstrie escapistă... diferența e subtilă, însă limpede. Ezită, apoi urmă: oricum, pot aprecia că te am alături?

Femeia rîse şi îl atinse pe braț. Sunetul slab al rîsetului ei fu înecat de un tunet organic provenit din monstruoasele intestine ale Reginei.

– Te aştepți să-ți rezist timp de doi ani argumentelor? Mai bine să cedez acum şi să evit frecuşurile.

– Da.

– La urma urmei, nu vei face nici un rău coloniei. Ei nu vor şti niciodată că s-a întîmplat ceva. Iar dacă linia lor genetică este reprodusă cu succes în laboratoarele de acasă, atunci omenirea nu va mai avea nici un motiv ca să-i tulbure şi altă dată.

– Corect, încuviință Afriel, deşi în aceeaşi clipă se gîndi la bogățiile fabuloase din sistemul de asteroizi al lui Betelguese. Inevitabil, avea să vină o zi cînd omenirea avea, într-adevăr, să emigreze în masă către stele. Erau bine de cunoscut toate detaliile despre o rasă care putea deveni rivală.

– O să te ajut pe cît pot, făcu ea, apoi adăugă: Ai văzut destule aici?
– Da.
Părăsiră sala Reginei.
– La început, nu credeam că am să te plac, zise ea cu candoare, Acum te apreciez mai mult. Se pare că ai un simț al umorului care lipseşte la cei mai mulți membri ai Securității.
– Nu e simțul umorului, spuse Afriel trist. E un simț al ironiei, deghizat.
În şirul nesfîrşit de ore care urmă, nu mai existau zile. Erau doar perioade răzlețe de somn, mai întîi separați, apoi laolaltă, unul în brațele celuilalt în imponderabilitate. Atingerea sexuală a pielii şi a trupului deveni o ancoră pentru umanitatea lor comună, o umanitate divizată, slăbită, aflată la atîția ani-lumină depărtare încît conceptul nu mai avea deja nici un înțeles pentru ei. Viața în tunelele calde şi fremătînde constituia locul şi momentul prezentului; ei doi erau ca nişte celule într-un vas de sînge, mişcîndu-se neîncetat odată cu fiecare pulsație. Testară feromonii, unul cîte unul, pe măsură ce orele se transformară în luni şi timpul deveni lipsit de sens.
Testele feromonale erau complexe, însă nu teribil de dificile. Primul dintre cei zece feromoni era un simplu stimul de grup, provocînd adunarea unui număr larg de lucrători, în vreme ce feromonul se răspîndea de la unul la celelălalt. Lucrătorii aşteptau comenzi suplimentare; dacă nu le primeau, se împrăştiau. Pentru a avea efect, feromonii trebuiau dați mixați, sau înseriați, aidoma programului unui computer; de pildă, numărul unu, adunarea, împreună cu feromonul trei, un ordin de transfer care determina lucrătorii să golească o sală anume, şi să-i mute conținutul în altă parte. Al nouălea feromon avea cele mai bune posibilități industriale; era o comandă de construire, care determina adunarea lucrătorilor, minerilor şi dragorilor, punîndu-i la treabă. Alții erau periculoşi; al zecelea feromon provoca o comportare ursuză, iar labele îmblănite ale lucrătorilor smulseră zdrențele care mai rămăseseră din îmbrăcămintea lui Afriel. Al optulea feromon trimitea lucrătorii să recolteze pe suprafața asteroidului, şi în dorința lor de-a constata toate efectele, cei doi exploratori fură aproape tîrîți în spațiu.
Cei doi nu se mai temeau de casta războinicilor. Ştiau că o doză din feromonul şase îi trimitea imediat în apărarea ouălelor, ca şi pe lucrători în curățirea lor. Mirny şi Afriel folosiră acest avantaj şi îşi asigurară propriile lor camere, săpate de lucrători, deturnați pe cale chimică şi apărate de un paznic de ecluze, tot condiționat chimic. Aveau propriile lor grădini de muşchi, pentru împrospătarea aerului, pline de muşchii care le plăceau mai mult, muşchi digerați de un alt lucrător pe care îl țineau drogat în acest scop. Datorită mestecatului continuu şi al lipsei de mişcare, lucrătorul se umflase la capacitatea lui maximă şi atîrna de perete ca un fruct monstruos.
Afriel era obosit. În ultimul timp nu mai dormise; nu ştia, cam de cîtă vreme. Ritmurile trupului său nu se adaptaseră la fel de bine ca cele ale lui Mirny şi era supus la accese de depresiune şi iritare pe care şi le stăpînea cu greu.
– Acționarii vor reveni, spuse el. Curând.
Mirny înălță din umeri.
– Acționarii, făcu ea şi sfîrşi remarca cu ceva în limbajul cozilor-arcuite, pe care el nu reuşi să-l înțeleagă.

În ciuda instruirii sale lingvistice, Afriel nu reuşise niciodată să o ajungă în privința folosirii jargonului cozilor-arcuite. Ceea ce învățase el fusese obligatoriu; limbajul cozilor-arcuite decăzuse într-atît încît devenise un jargon stricat, lipsit de reguli sau regularitate. El cunoştea îndeajuns pentru a le da comenzi simple şi, împreună cu controlul său parțial asupra războinicilor, avea puterea în spatele lui. Cozile-arcuite se temeau de el, iar cei doi adolescenți îmblînziți de Mirny se transformaseră în nişte tirani graşi şi mătăhăloşi care îi terorizau pe cei mai bătrîni decît ei. Afriel fusese prea ocupat ca să aibă timp să studieze în mod serios cozile-arcuite, sau pe ceilalți simbioți. Avea prea multe chestiuni practice, imediate, de rezolvat.

– Dacă au să vină prea devreme, nu o să-mi pot termina ultimul studiu, spuse ea în engleză.

Afriel îşi scoase ochelarii infraroşii, înnodîndu-i strîns după gît.

– Există o limită, Galina, căscă el. Fără echipament, poți memora doar un anumit număr de date. Va trebui să aşteptăm liniştiți pînă ce ne putem întoarce. Sper că Acționarii nu vor fi şocați atunci cînd au să mă vadă. Am pierdut o avere cu hainele alea.

– A fost destul de plictisitor de la începutul perioadei de împerechere. Plus oprirea experiențelor, pentru vindecarea venei tale. Dacă n-ar fi fost noua generație din camera zburătoare, m-aş fi plictisit de moarte. Îşi îndepărtă pletele unsuroase din ochi, cu ambele mîini. Vrei să te culci?

– Da, dacă pot.

– Nu vrei să vii cu mine? Ți-am zis mereu că generația asta nouă e importantă. Eu cred că este o castă nouă. În mod clar, nu e o zburătoare. Au aceiaşi ochi ca şi ele, dar se agață de pereți.

– Atunci, poate că nu sînt nici măcar membri ai Roiului, rosti el obosit, ironizînd-o. Poate că sunt paraziți, mini zburători. Dacă vrei, du-te şi vezi. Eu te aştept aici.

O auzi plecînd. Fără ochelari, întunericul nu era totuşi absolut; muşchiul din încăperea alăturată emitea o luminiscență palidă. Lucrătorul digerator de pe perete se foi uşor, fîşîind şi gîlgîind. Adormi.

Cînd se trezi, Mirny nu revenise. Nu se alarmă. Mai întîi vizită primul tunel-ecluză, acolo unde îl lăsaseră Acționarii. Era o nebunie - Acționarii îşi respectau întotdeauna contractele - însă el se temea că aveau să sosească într-o bună zi, să devină nerăbdători şi să plece fără el. Bineînțeles, Acționarii trebuiau să aştepte. Mirny îi putea distrage atît cît avea să fie necesar pentru el să intre în creşă şi să scoată celulele vii dintr-un ou. Ideal ar fi fost ca oul să fie cît mai proaspăt.

Mai întîi, mîncă ceva. Mesteca muşchi într-una din camerele anterioare cînd îl găsiră cele două cozi-arcuite ale lui Mimy.

– Ce vreți? Le întrebă.

– Cel-ce-dă-mîncare nu bun, țiui cel mai mare, agitîndu-şi picioarele anterioare în toate direcțiile. Nu muncă, nu somn.

– Nu mişcare, spuse al doilea şi adăugă plin de speranță: Mîncare acum?

Afriel le dădu din hrana lui. O mîncară dar, aparent, mai mult din obişnuință decît de poftă, ceea ce îl alarmă.

– Duceți-mă la ea, le ordonă.

Cele două cozi-arcuite porniră; le urmă cu uşurinţă, croindu-şi drum prin mulţimile de lucrători. Îl conduseră cîţiva kilometri prin labirint, spre sala zburătoarelor. Acolo se opriră, derutaţi.

– Plecat, spuse cea mai mare.

Sala era goală. Pînă atunci, Afriel nu o mai văzuse goală şi era extrem de neobişnuit pentru Roi să risipească atîta spaţiu. Simţi groază în suflet.

– Căutaţi pe cea-ce-dă-mîncare, rosti el. Căutaţi mirosul.

Cozile-arcuite adulmecară fără prea mult entuziasm de-a lungul unui perete; ştiau că el nu avea hrană şi nu aveau chef să facă ceva fără o recompensă imediată. În cele din urmă, una dintre ele prinse o urmă, sau pretinse aşa ceva, şi o urmă în sus, pe plafon, şi în intrarea unui tunel.

Afriel nu distingea prea multe în sala părăsită; nu era destulă căldură ca să vadă în infraroşu. Sări în sus, după cozile-arcuite.

Auzi vuietul unui războinic şi strigătul sugrumat al cozii-arcuite. Apăru zburînd din gura tunelului, cu un jet de fluid ceţos izbucnindu-i din capul retezat. Se rostogoli şi izbi un perete cu un zgomot flasc. Era deja moartă.

A doua coadă-arcuită fugi imediat, zbierînd de durere şi groază. Afriel aterizză pe marginea tunelului, ghemuindu-se şi amortizînd şocul. Putea mirosi funia acidă a războinicului, un feromon atît de concentrat încît îl putea simţi chiar şi un om. Zeci de războinici aveau să se îngrămădească acolo în cîteva minute, sau secunde. Înapoia războinicului mînios, putea auzi lucrătorii şi minerii deplasînd şi cimentînd bolovani.

Ar fi putut controla un războinic furios, dar nu doi, sau douăzeci. Se împinse în peretele sălii şi ieşi.

Căută cealaltă coadă-arcuită - era sigur că o putea recunoaşte, era mult mai mare decît celelalte - dar nu o putu găsi. Cu simţul ei olfactiv bine dezvoltat, se putea ascunde cu uşurinţă de el, dacă o dorea.

Mirny nu se întorsese. Trecură nu ştiu cîte ore. Dormi din nou. Se întoarse la sala zburătoarelor; acolo se găseau acum războinici de pază, războinici care nu erau interesaţi de hrană şi, la apropierea lui, deschiseră colţii lor imenşi şi seraţi. Păreau gata să-l facă bucăţi; deasupra locului plutea izul slab al feromonului agresiv, aidoma unei ceţe. Pe trupurile războinicilor nu zări niciun fel de simbioţi. Pînă atunci exista o specie, o creatură de forma unei căpuşe imense, care atîrna numai pe războinici, dar acum dispăruseră pînă şi căpuşele.

Reveni în încăperea lui, ca să aştepte şi să se gîndească. Trupul lui Mirny nu era în gropile cu gunoi şi resturi. Bineînţeles exista posibilitatea ca să fi fost mîncată. Să extragă oare feromonul rămas din venă şi să încerce să pătrundă în sala zburătoarelor? Presupunea că Mirny, sau ceea ce mai rămăsese din ea, se găsea undeva în tunelul unde fusese ucisă coada-arcuită. Nu explorase niciodată tunelul respectiv. Existau mii de tunele pe care nu le explorase.

Se simţea paralizat de nehotărîre şi teamă. Dacă tăcea, dacă nu făcea nimic, Acţionarii puteau sosi dintr-o clipă în alta. Putea să spună Consiliului Inelului orice ar fi dorit despre moartea lui Mirny; dacă avea cu el datele genetice, nimeni nu ar fi împins ancheta prea departe. Nu o iubise; o respectase, însă nu îndeajuns ca să-şi piardă viaţa, sau investiţia fracţiunii sale. Nu se gîndise de multă vreme la Consiliul Ringului, iar gîndul îl posomorî. Trebuia să-şi explice decizia...

Se găsea încă în cabinetul cafeniu, cînd auzi un „uşşşş“ de aer cînd ecluza lui vie se dezumflă. Trei războinici veniseră după el. În jurul lor nu se simțea duhoarea mîniei. Se mişcau încet şi atenți. Ştia bine că nu trebuia să opună rezistență. Unul dintre ei îl apucă uşurel în fălcile sale masive şi îl purtă.

Îl purtă pînă la sala zburătoarelor şi apoi în tunelul păzit. La căpătul tunelului fusese săpată o sală nouă şi largă. Era umplută aproape pînă sus cu o masă albă de carne stropită ici şi colo de pete negre, în centrul masei moi şi pătate se vedeau o gură şi doi ochi umezi, strălucitori, pe pedunculi. Dintr-o proeminență bombată de deasupra ochilor atîrnau, răsucindu-se, nişte tentacule lungi ca nişte tuburi. Tentaculele ce terminau printr-un fel de ventuze roz, cărnoase.

Unul dintre tentacule trecea prin țeasta lui Mirny. Trupul ei atîrna în aer, moale şi inert. Ochii îi erau deschişi, dar orbi.

Un alt tentacul era introdus în cutia craniană a unui lucrător mutant. Lucrătorul păstra încă aspectul alburiu al larvei; era chircit şi deformat, iar botul său avea aspectul boțit al unei guri omeneşti. În bot se zărea un fel de bucată, ca o limbă, şi muchii albe cu dinți de om. Nu avea ochi.

Vorbi cu glasul lui Mimy:

– Căpitane-doctor Afriel…

– Galina…

– Nu am acest nume. Îmi poți spune Roiul.

Afriel vomită. Masa centrală era un cap imens. Creierul ei aproape că umplea încăperea.

Aşteptă politicos pînă cînd Afriel termină.

– M-am pomenit trezit iarăşi, rosti Roiul visător. Sînt mulțumit să văd că nu există nici o urgență majoră care să mă privească. Există însă o amenințare ce a devenit aproape de rutină.

Ezită delicat. Trupul lui Mirny se clătină uşor în aer; răsuflarea ei era inuman de regulată. Ochii se deschiseră şi se închiseră.

– O altă rasă tînără.

– Ce eşti tu?

– Eu sînt Roiul. Adică, sînt una dintre castele lui. Sînt o unealtă, o adaptare; specialitatea mea este inteligența. Adeseori este nevoie de mine. Este bine ca să fie nevoie de tine iarăşi.

– Ai fost aici tot timpul? De ce nu ne-ai întîmpinat? Am fi discutat cu tine. Nu voiam răul.

Gura cea umedă din capătul tubului emise cîteva sunete ce imitau rîsul.

– Ca şi tine, apreciez ironia, rosti ea. Te-ai pomenit într-o capcană drăgălaşă, căpitane-doctor. Voiai ca Roiul să muncească pentru tine şi rasa ta. Voiai să ne creşteți, să ne studiați şi să ne folosiți. Planul este excelent, dar ne-am mai lovit de el, cu mult înainte de evoluția rasei tale.

Panicată, mintea lui Afirel galopă disperată:

– Eşti o ființă inteligentă, spuse el. Nu există nici un motiv să ne faci rău. Hai să stăm de vorbă. Te putem aştepta.

– Da, încuviință Roiul. Ai fi de ajutor. Memoria tovarăşei tale îmi spune că este vorba despre una din perioadele acelea confuze, cînd inteligența galactică e abundentă, inteligența este o mare pacoste. Ne creează fel de fel de neplăceri.

– Ce vrei să spui?

– Sînteți o rasă tînără şi ați reuşit multe prin propria voastră istețime. Ca de obicei, nu reuşiți să înțelegeți că inteligența nu este una din calitățile supraviețuirii.

Afriel îşi şterse transpirația de pe față.

– N-am făcut decît bine, spuse el. Am venit la voi în pace. Voi nu ați venit la noi.

– Exact la asta mă refer, comentă Roiul. Nevoia aceasta de extindere, de explorare, de dezvoltare, este cea care vă va pierde. Presupuneți, în mod naiv, că vă puteți alimenta curiozitatea la nesfîrşit. E o poveste veche, reluată de nenumărate rase înaintea voastră. Peste o mie de ani - poate ceva mai mult - specia voastră va dispărea.

– Intenționați deci să ne distrugeți? Te previn că nu va fi o chestiune uşoară...

– Din nou, faci presupuneri greşite. Ştiința e putere! Crezi că formele voastre micuțe şi fragile - picioarele voastre primitive, brațele şi palmele voastre groteşti, creierele voastre mici şi de abia cutate - pot conține toată puterea asta? Bineînțeles că nu! Deja, rasa voastră este sfărîmată sub impactul propriei voastre expertize. Forma omenească originală devine învechită. Propriile voastre gene au fost transformate, iar tu, căpitane-doctor, eşti un experiment grosolan. Peste o sută de ani, vei fi un Neanderthal. Peste o mie de ani nu vei fi nici măcar o amintire. Rasa ta va avea aceeaşi soartă ca altele o mie.

– Şi care este soarta aceasta?

– Nu ştiu. Creatura de la celălalt capăt al tentaculului chicoti: Au depăşit sfera preocupărilor mele. Cu toate acestea au descoperit ceva, au învățat ceva, care le-a făcut să depăşească limitele înțelegerii mele. Poate că au depăşit pînă şi limitele ființei. Oricum, nu le mai pot simți prezența pe nicăieri. Par că nu fac nimic, par că nu se amestecă în nimic; din punctul de vedere al intențiilor şi scopurilor, poate să fie moarte. Dispărute. S-ar putea să fi devenit zei, sau spectre. În ambele cazuri, nu doresc să mă alătur lor.

– Deci... deci ați...

– Inteligența este un cuțit cu două tăişuri, căpitane-doctor. Este folositoare doar pînă la un punct. Interferează cu viața. Viața şi inteligența nu se amestecă foarte bine. Nu sînt de loc strîns legate, aşa cum ați presupus în mod copilăresc.

– Dar atunci, tu... tu eşti o ființă rațională...

– Sînt o unealtă, după cum am mai spus. Mutantul din capătul tentaculului scoase un fel de suspin. Cînd ți-ai început experimentările feromonale, dezechilibrul chimic a fost sesizat de Regină. A declanşat anumite trasee genetice în corpul ei, şi astfel am fost eu renăscut. Sabotajul chimic este o problemă ce se poate rezolva cel mai bine cu inteligența. Sînt un supra-creier, vezi, special prevăzut pentru a fi mult mai inteligent decît orice altă rasă tînără. În trei zile am fost complet conştient de persoana mea. În cinci zile am descifrat semnele acestea de pe trupul meu. Ele reprezintă istoria, codificată genetic, a rasei mele... după cinci zile şi două ore, am recunoscut problema şi am ştiut ce avem de făcut. Asta şi fac acuma. Sînt bătrîn de şase zile.

– Şi ce intenționezi să faci?

– Rasa voastră este una foarte viguroasă. Mă aştept să ajungă aici, înfruntîndu-se cu noi, în cel mult cinci sute de ani. Chiar şi mai repede. Va fi nece-

sară studierea amănunțită a unui asemenea rival. Te invit să te alături comunității noastre, pe o bază de permanență.

– Cum adică?

– Te invit să devii un simbiot. Am aici un mascul şi o femelă ale căror gene au fost modificate şi, astfel, sînt lipsite de defecte. Sînteți o pereche perfect potrivită, pentru încrucişare. O să mă scutească de o grămadă de necazuri datorate donării.

– Crezi că o să-mi trădez rasa şi să vă ofer o specie de sclavi?

– Opțiunea ta e simplă, căpitane-doctor. Să rămîi o ființă vie şi inteligentă, sau să devii o marionetă, lipsită de judecată, ca partenera ta. Am preluat toate funcțiile sistemului ei nervos; pot face acelaşi lucru şi cu tine.

– Mă pot sinucide.

– Ar fi cam neplăcut, deoarece ar trebui să recurg la realizarea unor tehnologii de clonare. Tehnologia, deşi îmi este la îndemînă, nu-mi place. Sînt un produs genetic; în interiorul meu există siguranțe care mă împiedică să preiau Stupul în scopuri personale. Asta ar însemna să cad în aceeaşi capcană de progres ca şi alte rase inteligente. Din motive similare, durata vieții mele este limitată. Voi trăi doar o mie de ani, pînă ca scurtul impuls de energie al rasei tale se va epuiza şi va reveni liniştea.

– Numai o mie de ani? rîse Afriel cu amărăciune. Şi apoi? Presupun că îmi vei ucide urmaşii, nemaiavînd nevoie de ei.

– Nu. Nu am ucis nici una din celelalte cincisprezece rase pe care le-am oprit în scopuri defensive. Nu a fost necesar. De exemplu, gunoierul acela micuț care pluteşte lîngă capul tău, căpitane-doctor, cel care se hrăneşte cu voma ta. Acum cinci sute de milioane de ani, strămoşii lui făceau să tremure întreaga galaxie. Atunci cînd ne-au atacat, am trimis împotriva lor pe cei din aceeaşi rasă cu ei. Bineînțeles, cei care luptau de partea noastră erau transformați: erau mai inteligenți, mai duri şi desigur complet devotați nouă. Stopurile noastre reprezentau singura lume cunoscută de ei, şi au luptat cu o ambiție şi o inventivitate pe care noi nu am fi putut-o egala niciodată... Dacă rasa ta ar sosi ca să ne exploateze, am face, bineînțeles, acelaşi lucru.

– Noi, oamenii, sîntem diferiți.

– Desigur.

– O mie de ani petrecuți aici nu ne va schimba. Tu vei muri, iar urmaşii noştri vor stăpîni acest Stup. Chiar şi cu tine, peste cîteva generații noi vom conduce lucrurile, întunericul nu va schimba nimic.

– Bineînțeles că nu. Aici nu ai nevoie de ochi. Nu ai nevoie de nimic.

– O să mă ții în viață? Ca să-i învăț orice doresc?

– Desigur, căpitane-doctor. Vă facem o favoare, reală. Peste o mie de ani, urmaşii tăi de aici vor fi singurii supraviețuitori ai rasei umane. Sîntem generoşi cu nemurirea noastră; vom avea grijă să ne ocupăm de păstrarea voastră.

– Greşeşti, Roiule. Greşeşti şi în legătură cu inteligența, şi cu toate celelalte. Poate că alte rase se vor prăbuşi în parazitism, însă noi, oamenii, sîntem diferiți.

– Bineînțeles. Atunci, o faci?

– Da. Îți accept provocarea. Şi te voi învinge.

– Splendid. Cînd vor reveni Acționarii, cozile-arcuite vor spune că te-au ucis şi îi vor preveni să nu mai revină niciodată. Şi nu vor reveni. Următorii care vor sosi ar trebui să fie oamenii.

– Dacă nu te înfrîng eu, o vor face ei.

– Poate. Suspină din nou: Mă bucur că nu trebuie să te absorb. Mi-ar fi lipsit conversația cu tine.

[Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, April 1982. În româneşte povestirea a fost publicată în *Jurnalul S.F.* nr. 58, 59 şi 61/ 1994]